

Arrest

nr. 99 544 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Gerdighaws, district Muhmand Dara in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en soenniet van religie. In april 2009 begon u als supervisor te werken voor het bouwbedrijf New Sadat Construction Company. In juni 2009 kreeg u het bezoek van dorpelingen die wilden dat u zou stoppen met werken voor dit bedrijf. U werd gedurende een maand ook telefonisch bedreigd door onbekenden. In 2010 begon u te werken aan een project in Fateh Mina. Op 4 februari 2010 werd een wagen met ingenieurs van uw bedrijf opgeblazen waarbij alle inzittenden opkwamen. Regelmatig werden de werken aangevallen door de taliban. In 06/1389 (augustus-september 2010) werd uw woning aangevallen door de taliban. U was op dat moment niet thuis. Uw vader en broer A.(...) werden meegenomen en bleven drie

maanden vastgehouden. Ze werden vrijgelaten op vraag van de malek van uw dorp. Op 25/10/1390 (15 januari 2012) werd uw woning opnieuw aangevallen. U en uw broer die toen thuis waren, konden ontsnappen. U liep weg naar de buurman en vandaar naar uw oom. Uw vlucht uit Afghanistan werd geregeld en u heeft het land volgens uw verklaringen verlaten op 24 oktober 2011. U kwam in België aan op 11 maart 2012 en vroeg hier asiel aan op 14 maart 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten voor: uw taskara, een kopie van uw werk-identiteitskaart, de bevestiging van uw problemen door de malek, een kopie van de licentie van het bedrijf waarvoor u werkte, een attest van New Sadat Construction Company, uw contract van uw werk, een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten over uw werk bij New Sadaat Construction Company (NSCC) een aantal incoherenties bevatten en niet overeenstemmen met uw verklaringen betreffende uw werk. Zo is het opmerkelijk dat de door u neergelegde aanbevelingsbrief gedateerd is op 29 januari 2010, maar wel betrekking heeft op de periode van 1 april 2009 tot november 2011. Dat een dergelijke aanbevelingsbrief zou zijn opgesteld voordat u uw job beëindigde en dat de datum van de beëindiging van uw job er al in vermeld staat is zeer merkwaardig, temeer daar deze aanbevelingsbrief betrekking heeft op de periode dat u er effectief zou hebben gewerkt.

Wat betreft de inhoud van uw contract kan een gelijkaardige vaststelling worden gemaakt. Het contract dat door u werd neergelegd, is gedateerd op 1 april 2009. Nochtans staat de begin- en einddatum van uw contract erop vermeld, namelijk dat u er werkt van 1 april 2009 tot november 2011. Dat is zeer merkwaardig vermits uit uw asielrelaas blijkt dat u uw werk zou hebben verlaten omwille van de problemen die u eind oktober 2011 zou hebben gekend. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat uw werkgever bij aanvang van uw contract al zou hebben geweten wanneer u in de problemen zou komen en uw werk en land zou verlaten.

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw werk niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo antwoordde u op de vraag wat uw salaris was, dat u in het begin 500 USD verdiende en dat uw salaris daarna steeg tot 700 USD omdat u meer ervaring had (gehoorverslag CGVS, p. 8). Volgens het door u voorgelegde contract verdiende u bij aanvang op 1 april 2009 al 700 USD. Dat uw verklaringen zelfs over uw salaris niet blijken overeen te stemmen met de door u voorgelegde documenten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in zijn geheel.

Volledigheidshalve kunnen nog een aantal opmerkingen worden gemaakt over uw verklaringen betreffende uw werk wat de geloofwaardigheid ervan nog verder in het gedrang brengt. Op de vraag op welke manier u voor de job als supervisor bij NSCC zou hebben gesolliciteerd, antwoordde u dat de directeur van uw bedrijf op zoek was naar een supervisor en navraag had gedaan bij het districtshoofd van Muhmand Dara. Deze zou zich hebben geïnformeerd bij de malek van uw dorp, die op zijn beurt uw naam doorgaf aan de directeur (gehoorverslag CGVS, p. 5). U stelde hierbij nog dat u geen interview had voor u begon te werken bij NSCC. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat de directeur van uw bedrijf zelf op zoek zou moeten gaan naar een nieuwe werknemer/supervisor en dat hij zelfs geen interview van u zou hebben afgenomen alvorens u aan te werven, gelet op de grote werkloosheid in Afghanistan. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen op het moment van uw aanwerving zeventien jaar oud was en geen werkervaring had. Dat u zonder enig gesprek of test en enkel op voorspraak van de malek zou kunnen beginnen werken als supervisor van een aantal arbeiders bij (grote) projecten als beginnend werknemer van zeventien jaar is weinig waarschijnlijk en onlogisch en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in zijn geheel.

Nog moet worden opgemerkt dat u merkwaardige verklaringen hebt afgelegd over de data van de gebeurtenissen. Zo stelde u dat uw woning een tweede keer werd aangevallen op 25/10/1390 (15 januari 2012) (gehoorverslag CGVS, p. 9). Op de vraag wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten, antwoordde u 24 oktober 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 10). Nochtans zou u Afghanistan hebben verlaten omwille van deze tweede aanval op uw woning en zou u op het moment van de aanval thuis zijn geweest.

Op basis van bovenstaande elementen kan nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u als supervisor zou hebben gewerkt voor het bedrijf New Sadat Construction Company. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven en de problemen die u met de taliban zou hebben ondervonden baseert op het feit dat u als supervisor voor dit bedrijf zou hebben gewerkt. Bijgevolg kan er nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u bedreigd zijn door de taliban. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Op basis van dezelfde verklaringen maakt u evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit worden gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Muhmand Dara, provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent, dat u acht jaar naar school bent geweest en zowel Dari als Pashtou spreekt. Nog blijkt uit uw verklaringen dat uw familie gronden heeft in Muhmand Dara. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel en er een nieuw leven kan beginnen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratieve dossier toegevoegd SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" d.d. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, deel II: Regionale Analyse" d.d. 11 juli 2012) blijkt dat veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen", doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel

onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaalde bembommen en zelfmoordaanslagen tegen Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt bij uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara betreft uw identiteit, maar vormt geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De kopie van uw werkkaart, het attest van New Sadat Construction Company en het contract van uw werk zijn reeds eerder besproken in de beslissing en kunnen om deze redenen niet beschouwd worden als een bewijs van uw werkzaamheden bij de New Sadat Construction Company. Voor wat betreft de bevestiging van uw problemen door de malek, de kopie van de licentie van het bedrijf waarvoor u werkte en de dreigbrief van de taliban moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse documenten, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het eerste middel wordt uiteengezet als volgt :

"Eerste middel: Geen toekenning van de vluchtelingenstatus - schending van art. 48/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 Eerste onderdeel - het asielrelaas van verzoeker is geloofwaardig

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vervolging Taliban. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

De politie in Afghanistan is niet in staat om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Verzoeker kan bijgevolg onvoldoende rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert, een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Tweede onderdeel - verzoeker heeft voldoende informatie aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vervolging Taliban. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft.

Derde onderdeel - Volgens het CGVS bevatten de voorgelegde documenten omtrent het werk van Verzoeker een aantal incoherenties die niet overeenstemmen met zijn afgelegde verklaringen.

Het CGVS stelt dat de aanbevelingsbrief dateert van 29 januari 2010, terwijl zij betrekking heeft op de periode van 1 april 2009 tot november 2011.

Het spreekt vanzelf dat de datum vermeld op de aanbevelingsbrief kan worden gekwalificeerd als een eenvoudige materiële vergissing. Immers, de aanbevelingsbrief zou zijn opgesteld in januari 2010, waarbij wordt vermeld dat Verzoeker zijn job beëindigde in november 2011, d.i. bijna twee jaar op voorhand (!). Uit deze eenvoudige materiële vergissing mag echter niet worden afgeleid dat de afgelegde verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn.

Dezelfde opmerking geldt voor wat betreft de inhoud van het contract. Gebreken aan neergelegde documenten kunnen niet worden verweten, wanneer deze gebreken niet door hem werden veroorzaakt. Uit de verklaring van Verzoeker dat hij eerst 500 USD verdiende en vervolgens tot 700 USD steeg naargelang zijn ervaring, terwijl het contract een vast bedrag van 700 USD stipuleerde, mag enkel worden afgeleid dat de werkgever het initieel contract niet respecteerde. Bijgevolg kan evenzeer worden getwijfeld aan de correctheid van de data die op het contract vermeld staan. Wanneer het CGVS met een dergelijk gebrekkig document wordt gecontroleerd, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld naar de afgelegde verklaringen.

Vierde onderdeel - Volgens het CGVS is het onwaarschijnlijk dat Verzoeker bij een bouwbedrijf begon te werken louter op basis van voorspraak door de malek van zijn dorp, zonder voorafgaand interview en zonder werkervaring.

Het CGVS miskent de plaatselijke situatie in Afghanistan en veronderstelt verkeerdelijk dat steeds een selectie- of sollicitatieinterview voorafgaat aan een aanwerving. De werkgever van Verzoeker was dringend op zoek naar een nieuwe supervisor. Hij contacteerde hierbij het districtshoofd van Muhmand Dara om hem te helpen een geschikte kandidaat te vinden. De werkgever hechtte een groot belang aan de mening van de malek en het plaatselijke districtshoofd, en was in de overtuiging dat zij een goede kandidaat zouden uitkiezen. De grote werkloosheid in Afghanistan gekoppeld aan analfabetisme betekent overigens dat het voor de werkgever zeer moeilijk zou zijn om een geschikte kandidaat te vinden, doordat vele personen over eenzelfde opleidingsniveau beschikken.

In Afghanistan zijn de selectiecriteria verschillend in vergelijking met België. Er wordt een groot belang gehecht aan betrouwbaarheid, eerder dan aan diploma's, mede gelet op de grote graad van analfabetisme in Afghanistan.

Wanneer de werkgever beslist om extern te recruter en niet binnen het eigen bedrijf, dan is dit een beslissing die niet zomaar als onwaarschijnlijk kan worden bestempeld. Evenzeer betekent de jeugdige leeftijd van Verzoeker op het ogenblik van zijn tewerkstelling niet dat hij ongeschikt zou zijn om de hem toegekende taak uit te oefenen. Integendeel, in Afghanistan is men sneller volwassen en wordt van sollicitanten niet verwacht dat zij over een uitgebreide ervaring beschikken. Het aanleren van ervaring gebeurt grotendeels "on the job", waarbij andere ervaren medewerkers de nodige ondersteuning bieden. Op die manier kan een jeugdige werknemer toch in het arbeidsproces optimaal worden ingeschakeld, zoals in het geval van Verzoeker.

[...].

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij als supervisor zou hebben gewerkt voor het bedrijf New Sadat Construction Company en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij om die reden met de taliban zou hebben gekend. De motieven die tot deze conclusie hebben geleid zijn pertinent en gegrond op de stukken van het administratief dossier, en zijn ingegeven door de bevinding dat (i) de door verzoeker voorgelegde documenten over zijn tewerkstelling bij NSCC een aantal incoherenties bevatten en niet overeenstemmen met zijn verklaringen betreffende werk, nu het zeer merkwaardig is dat de door hem neergelegde aanbevelingsbrief zou zijn opgesteld voordat hij zijn job beëindigde en dat de datum van de beëindiging er al in vermeld staat, temeer daar deze aanbevelingsbrief betrekking heeft op de periode dat hij er effectief zou hebben gewerkt; (ii) het contract dat door verzoeker werd neergelegd, is gedateerd op 1 april 2009 en dat daarin de einddatum ook reeds werd vermeld, met name november 2011, terwijl verzoeker verklaarde dat hij zijn werk zou hebben moeten verlaten omwille van de problemen die hij eind oktober 2011 zou hebben gekend; (iii) verzoekers verklaringen over zijn salaris niet blijken overeen te stemmen met het door hem voorgelegde contract; (iv) dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker zonder enig gesprek of test en enkel op voorspraak van de malek zou kunnen beginnen werken als supervisor van een aantal arbeiders bij (grote) projecten als beginnend werknemer van zeventien jaar doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in zijn geheel en dat (v) verzoeker stelde dat zijn woning een tweede keer werd aangevallen op 15 januari 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl hij verklaarde Afghanistan te hebben verlaten op 24 oktober 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 10 omwille van deze tweede aanval op zijn woning, waarbij hij ook nog eens verklaarde thuis te zijn geweest op het moment van de aanval.)

2.1.4. Aangezien de voormelde motieven van de bestreden beslissing pertinent zijn omdat ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielaanvraag en steun vinden in het administratief dossier, komt het aan verzoeker toe ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.5. Verzoeker stelt dat hij op het gehoor een groot aantal details wist te verstrekken betreffende zijn problemen en stelt dat het feit dat hij niet alle vragen tot in kleinste detail kon beantwoorden niet impliceert dat zijn relaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Bovendien, zo stelt hij, komt zijn relaas als duidelijk doorleefd over. Verder heeft hij alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn relaas, en deze documenten moeten samen met zijn verklaringen worden beoordeeld. Het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier is geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen, want zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn te worden erkend. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer.

2.1.6. Verzoeker verwijst naar de aanbevelingsbrief en stelt dat de vermelding van de einddatum in november 2011 een louter materiële vergissing is, waaruit niet mag worden afgeleid dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn. Dezelfde opmerking geldt, zo stelt hij voor wat betreft de inhoud van het contract. Gebreken aan documenten kunnen hem niet worden verweten wanneer hij die gebreken niet heeft veroorzaakt, zo stelt hij. Wat betreft de vermelding van het salaris in het contract en de vaststelling van de verwerende partij dat dit niet strookt met verzoekers verklaringen, doet hij gelden dat hieruit enkel blijkt dat de werkgever initieel het contract niet respecteerde. Bijgevolg kan evenzeer worden getwijfeld aan de correctheid van de data die erop vermeld staan. Wanneer de verwerende partij met een dergelijk gebrekkig document wordt geconfronteerd, moet de asielaanvraag worden beoordeeld naar de afgelegde verklaringen.

2.1.7. De Raad is van oordeel dat een asielzoeker, die ter ondersteuning van zijn asielaanvraag een aantal documenten voorlegt ter ondersteuning ervan, zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de aard van deze documenten. In die optiek zijn de loutere vergoelijkingen en beweringen waaraan verzoeker zich thans overgeeft niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen en kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij verzoekers verklaringen toetst aan de bewijsstukken die hij voorlegt en daarop tot de conclusie komt, omdat een en ander niet te rijmen valt, het asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker blaast trouwens warm en koud tegelijk, waar hij er enerzijds op aandringt dat zijn verklaringen en documenten samen moeten worden beoordeeld en anderzijds afstand neemt van de door hemzelf aangebrachte documenten en ook van de verwerende partij verwacht dat zij deze zonder meer terzijde schuift.

2.1.8. Overigens heeft de verwerende partij ook een aantal pertinente incoherenties ontdekt in de verklaringen van verzoeker zelf, die verder afbreuk doen aan de credibiliteit en die in ieder geval verhinderen dat op grond van zijn verklaringen verzoeker zou kunnen worden erkend als zijnde een persoon met een geprononceerde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.1.9. Dienaangaande vecht verzoeker het motief aangaande zijn aanwerving aan. Hij herhaalt daarbij in wezen zijn verklaringen, stelt dat de verwerende partij de plaatselijke situatie in Afghanistan miskent door verkeerd te veronderstellen dat er steeds een sollicitatiegesprek voorafgaat aan een aanwerving en betoogt nog dat gezien de grote werkloosheid, gekoppeld aan analfabetisme, het voor de werkgever zeer moeilijk zou zijn om een geschikte kandidaat te vinden, doordat veel personen over eenzelfde opleidingsniveau beschikken. Er wordt een groot belang gehecht aan betrouwbaarheid, eerder dan aan diploma's. Het is verder niet onwaarschijnlijk dat een werkgever beslist om extern te rekruteren, en de jonge leeftijd van verzoeker betekent niet dat hij ongeschikt zou zijn. In Afghanistan is men sneller volwassen en wordt van sollicitanten niet verwacht dat zij over een uitgebreide ervaring beschikken, het aanleren van ervaring gebeurt on the job.

2.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot loutere vergoelijkingen en blote beweringen zonder meer. Hoewel zijn retoriek niet kan worden uitgesloten indien zij betrekking zou hebben op het vervullen van een gewone functie als laaggeschoolde arbeider, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij thans probeert aannemelijk te maken dat hij zonder enig gesprek of test en enkel op voorspraak van de malek zou kunnen beginnen werken als supervisor van een aantal arbeiders bij (grote) projecten als beginnend werknemer van zeventien jaar. Een en ander klemt des te meer nu verzoeker zelf stelde dat bij tewerkstelling veeleer voorrang wordt gegeven aan betrouwbaarheid, zodat het niet geloofwaardig is dat verzoeker voorafgaandelijk niet werd gehoord of getest. Dit zou immers de enige manier zijn om een onderscheid te kunnen maken tussen personen die, zoals verzoeker het zelf stelt, allemaal hetzelfde opleidingsniveau hebben.

2.1.11. In de mate dat verzoeker nog stelt dat de bewering dat er in Afghanistan veel valse documenten zijn, en de neergelegde documenten naar alle waarschijnlijkheid ook vals zijn, onjuist is en een algemeenheid betreft die geen enkel verband houdt met zijn concrete asielaanvraag nu is nagelaten een echtheidsonderzoek te voeren naar deze documenten, lijkt hij eraan voorbij te gaan dat ook om andere redenen dan een daadwerkelijk vastgestelde vervalsing bewijskracht kan worden ontzegd aan documenten. Immers, aan de door een asielzoeker bijgebrachte stukken kan slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld. Bovendien betwist verzoeker niet dat veel valse documenten in omloop zijn, zoals dat ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De Raad treedt de verwerende partij dan ook onverminderd bij in de beoordeling van de door verzoeker voorgelegde stukken.

2.1.12. Verzoekers uiteenzetting is dan ook niet van aard om aan de geciteerde motivering van de bestreden beslissing afbreuk te doen. De algemene en niet geconcretiseerde argumenten van verzoeker dat hij een groot aantal details wist te verstrekken enerzijds en dat het gegeven dat hij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden, niet impliceert dat zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig zou moeten worden beschouwd anderzijds, kunnen aan het bovenstaande geen afbreuk doen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is niet aannemelijk gemaakt.

2.1.13. Verzoeker verwijst naar het feit dat de verwerende partij van oordeel zou zijn dat hij over een intern "vluchtalternatief" zou beschikken in Kabul, maar deze motivering heeft betrekking op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en zal dus worden betrokken bij de bespreking van het tweede middel dat daarop betrekking heeft.

2.1.14. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt :

"Tweede middel: Geen toekenning van subsidiaire bescherming - schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

Doodstraf of executie;

Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Afghanistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris- generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven:

«Contexte

Le Parlement est entré en fonction le 26 janvier, quatre mois après des élections entachées de violences et de fraudes. Amnesty International s'était déclarée préoccupée par la présence de candidats soupçonnés d'être des auteurs de crimes de guerre, entre autres atteintes aux droits humains.

Nader Nadery, Fahim Hakim et Mawlawi Gharib, membres éminents de la Commission indépendante des droits de l'homme en Afghanistan (AIHRC), ont été écartés le 21 décembre. Le président Karzaï n'a pas renouvelé leur mandat, arrivé à expiration peu avant la publication d'un rapport recensant des violations des droits humains commises dans le passé.

En juillet, l'OTAN et la Force internationale d'assistance à la sécurité (FIAS) ont commencé à transférer au gouvernement afghan la responsabilité en matière de sécurité dans sept provinces ; une deuxième phase de transition pour la sécurité a débuté en novembre dans 17 provinces.

Les pourparlers de paix entre le gouvernement afghan et les talibans et d'autres groupes insurgés se sont poursuivis malgré l'assassinat, le 20 septembre, de l'ancien président Burhanuddin Rabbani, officiellement responsable des négociations, par deux hommes qui s'étaient fait passer pour des représentants des talibans. En juin, le Conseil de sécurité des Nations unies a décidé d'opérer une distinction entre Al Qaïda et les talibans, et il a retiré ces derniers d'une liste de sanctions de l'ONU. Seules neuf femmes figuraient au nombre des 70 membres du Haut Conseil pour la paix, organe chargé de mener des négociations avec les talibans et d'autres groupes armés. Des groupes afghans de défense des droits des femmes et des organisations de la société civile ont exprimé leur profonde préoccupation à propos des droits humains, et tout particulièrement des droits des femmes, craignant qu'ils ne soient bradés par opportunisme. Le gouvernement afghan et ses partenaires internationaux n'avaient toujours pas mis en œuvre, au niveau des politiques ou dans la pratique, la résolution 1325 du Conseil de sécurité de l'ONU qui prévoit que les femmes doivent être représentées de façon significative à toutes les étapes des pourparlers de paix.

Exactions perpétrées par des groupes armés

Les talibans et d'autres groupes armés ont violé les lois de la guerre et commis toute une série d'atteintes aux droits humains. Ils ont pris des civils pour cible et ont perpétré des assassinats, des enlèvements et des attentats à l'explosif sans discrimination, notamment de nombreux attentats-suicides. Les assassinats ciblés de civils, y compris de représentants du gouvernement et de notables tribaux qui travaillaient pour le gouvernement ou des organisations internationales ou qui étaient soupçonnés de les soutenir, ont augmenté.

Selon la MANUA, 77 % des civils qui ont trouvé la mort ont été tués par les talibans ou d'autres groupes armés. Ceux-ci utilisaient de plus en plus souvent des engins explosifs improvisés dans des mosquées, des marchés et d'autres lieux fréquentés par les civils, ce qui contribuait à la forte augmentation des pertes civiles.

Les groupes armés prenaient systématiquement pour cible les employés des organisations humanitaires ; 31 ont été tués, 34 ont été blessés et 140 ont été enlevés et retenus en otages.

(...)

Violations des droits humains imputables aux forces internationales et afghanes

Cette année encore, la FIAS et l'OTAN ont effectué des frappes aériennes et des raids nocturnes qui ont fait de nombreuses victimes civiles. Selon la MANUA, au moins 410 personnes, soit 14 % des victimes civiles, ont été tuées à la suite des opérations de la FIAS, de l'OTAN et des forces afghanes.

(...)

Arrestations et détentions arbitraires, torture et autres mauvais traitements

La Direction nationale de la sécurité (DNS, le service du renseignement) continuait d'arrêter des suspects et de les détenir de manière arbitraire en les privant de tout contact avec leurs proches ou un avocat, ainsi que d'accès aux tribunaux, entre autres organes extérieurs. Selon des allégations crédibles, les agents de la DNS torturaient les détenus et géraient des centres de détention secrets. L'OTAN a cessé les transferts de détenus aux forces afghanes après la publication, en octobre, d'un rapport qui mettait en évidence le recours systématique à la torture par les agents de la DNS. Selon ce document, des prisonniers avaient été torturés dans 47 centres de détention de la DNS et de la police, situés dans 22 provinces.

(...)

Cette année encore, les forces américaines détenaient des Afghans et des étrangers sans fondement juridique clair et en dehors de toute procédure légale. Quelque 3 100 prisonniers demeuraient incarcérés dans le centre de détention américain de Parwan, situé à côté de l'ancien centre de détention de la base aérienne de Bagram. Ils étaient placés en détention pour une durée indéterminée, pour « raisons de sécurité » ; certains d'entre eux étaient incarcérés depuis plusieurs années. Dans le cadre de

leurs opérations de transfert de détenus, les États-Unis ont transféré en janvier aux autorités afghanes le contrôle d'une unité de détention de la prison de Parwan. Le ministère américain de la Défense a indiqué qu'en mai, les autorités afghanes avaient mené plus de 130 procès dans cet établissement et dans le Centre judiciaire afghan de Parwan depuis le début de ces procès, en juin 2010 (voir États-Unis).

Liberté d'expression

Les journalistes afghans continuaient d'exercer leur profession malgré les pressions et les violences, exercées notamment par des institutions étatiques et d'autres organes influents. La DNS et le Conseil des oulémas (dignitaires religieux) ont engagé des procédures pénales contre des personnes qui avaient abordé, par écrit ou oralement, des questions considérées comme représentant une menace pour la sécurité nationale ou jugées blasphématoires.

(...)

Des journalistes ont été enlevés, battus ou tués dans des attaques motivées par des considérations politiques et imputables tant aux forces gouvernementales qu'à des groupes insurgés. Selon Nai, un organisme afghan de surveillance des médias, 80 journalistes ont été agressés et trois d'entre eux ont été tués. Dans les zones contrôlées par les talibans et d'autres groupes armés, les journalistes étaient empêchés de rendre compte de la situation ; ils étaient en butte à des attaques fréquentes.

Le gouvernement n'a pas mené d'enquêtes exhaustives sur les attaques visant des journalistes, des défenseurs des droits humains et d'autres personnes exerçant leur droit à la liberté d'expression, ni engagé de poursuites contre les responsables de ces agissements.

(...)

Les femmes et les filles continuaient d'être victimes de discriminations, de violences domestiques, de mariage forcé et de traite ; elles étaient toujours utilisées comme monnaie d'échange pour mettre un terme à des litiges. Elles étaient souvent la cible d'attaques menées par les talibans. Selon un rapport conjoint d'ONU Femmes et de la Commission indépendante des droits de l'homme en Afghanistan, 56 % de l'ensemble des mariages concernaient des filles de moins de 16 ans. Le ministère de la Condition féminine a recensé 3 742 cas de violences faites aux femmes entre le 22 mars et le 31 décembre. Une initiative positive a été prise en septembre par le procureur général, qui a accepté de créer six bureaux provinciaux chargés de lutter contre les violences faites aux femmes.

Le plus souvent, la police et les tribunaux n'examinaient pas les plaintes pour mauvais traitements déposées par des femmes ; les allégations de coups, de viol et d'autres violences sexuelles faisaient ainsi rarement l'objet d'enquêtes. Les femmes qui cherchaient à échapper à un conjoint violent étaient arrêtées et poursuivies en justice pour « abandon de domicile » ou « crimes moraux », de soi-disant infractions qui ne sont pas prévues par le Code pénal et sont contraires au droit international relatif aux droits humains.

(...)

Droit à la santé

Des attaques ciblées contre des employés d'organisations humanitaires et des fonctionnaires du gouvernement, notamment des médecins, ont privé des millions de personnes d'accès à la santé, particulièrement dans les zones les plus touchées par le conflit ainsi que dans celles contrôlées par les talibans et d'autres groupes armés. Malgré une amélioration des taux de mortalité maternelle et infantile dans certaines régions du pays, la situation des femmes enceintes et des jeunes enfants restait dans l'ensemble désastreuse.

Droit à l'éducation

Les talibans et d'autres groupes armés ont pris pour cible des écoles, des élèves et des enseignants. Dans les zones contrôlées par ces groupes, de nombreux enfants, particulièrement les filles, étaient empêchés d'aller à l'école. Selon le ministère de l'Éducation, plus de 7,3 millions d'enfants, dont 38 % de filles, étaient inscrits à l'école. Des sources officielles ont indiqué que plus de 450 écoles restaient fermées et que 200 000 enfants environ ne pouvaient pas être scolarisés à cause de l'insécurité, essentiellement dans les provinces du sud et de l'est du pays.

(...)

Réfugiés et personnes déplacées

Selon le HCR, les Afghans ont constitué le plus grand groupe de demandeurs d'asile dans les pays industrialisés entre janvier et juin. À la fin de l'année, le HCR recensait plus de 30 000 demandeurs d'asile afghans, et environ 2,7 millions de réfugiés afghans au Pakistan et en Iran. Le nombre total de personnes déplacées à cause du conflit a atteint 447 647.

Les Afghans déplacés à l'intérieur de leur propre pays avaient tendance à rejoindre les grandes villes, particulièrement Kaboul, Hérat et Mazar-e Charif. Beaucoup échouaient dans des bidonvilles où ils étaient contraints de vivre dans des logements surpeuplés dépourvus d'hygiène, pratiquement sans accès à l'eau potable, à un abri suffisant ou aux services de santé, et sous la menace constante d'une

expulsion forcée. Le CICR a signalé en octobre que le nombre de personnes déplacées à cause du conflit dans le nord de l'Afghanistan avait augmenté de 40 % par rapport à 2010.

(...)

Peine de mort

Deux exécutions ont été signalées. Plus de 140 personnes étaient sous le coup d'une condamnation à mort ; cette peine avait été confirmée par la Cour suprême pour près de 100 d'entre elles. »

*Bron : AMNESTY INTERNATIONAL-YEAR REPORT-2012
<http://www.amnestv.org/fr/region/afghanistan/report-2012>*

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Afghanistan er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale Afghanistan kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen.”

Ook het laatste onderdeel van het eerste middel heeft betrekking op de problematiek van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals hieronder blijkt :

“Vijfde onderdeel - Volgens het CGVS beschikt Verzoeker over een intern vluchtalternatief en staat niets er aan in de weg dat hij zich vestigt in Kabul.

Het CGVS gaat voorbij aan de vaststelling dat Verzoeker door de taliban werd bedreigd omwille van zijn werk in Afghanistan voor een bouwbedrijf. Bovendien ontkent het CGVS niet dat er in de hoofdstad Kaboel geregeld zelfmoordaanslagen worden gepleegd tegen specifieke doelwitten. Verzoeker beschikt over een bijzonder profiel aangezien hij vroeger supervisor was binnen een bouwbedrijf, dat zijn samenwerking verleent aan buitenlandse projecten en regeringsprojecten. Bijgevolg wordt Verzoeker omwille van zijn werk gezien als een verrader en loopt hij een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de vorm van een aanslag. Het is welbekend dat bepaalde personen, zoals Afgaanse politieagenten, militairen en medewerkers van internationale organisaties ook in Kabul het slachtoffer kunnen worden van aanslagen door de taliban. Vermits Verzoeker ook tot deze bijzondere categorie van kwetsbare personen kan worden gerekend, mag ervan worden uitgegaan dat in geval van terugkeer Verzoeker opnieuw het slachtoffer zal worden van gewelddaden, gelet op zijn specifieke profiel. Dit kan door het CGVS hoegenaamd niet worden miskend of weerlegd. Verzoeker kan zeker niet worden aanzien als een gewone Afgaanse burger, zoals het CGVS schijnt te beweren.

Wanneer de neergelegde documenten gebreken en materiële vergissingen bevatten, welke niet aan Verzoeker kunnen worden verweten, dient het asielrelaas te worden beoordeeld in functie van de afgelegde verklaringen, die doorleefd en waarachtig zijn. De bewering dat er in Afghanistan vele valse documenten zijn, en dus de neergelegde documenten naar alle waarschijnlijkheid ook vals zijn, is feitelijk en rechtens onjuist. Dit betreft een algemeenheid die geen enkel verband houdt met het concrete asielrelaas van Verzoeker en bijgevolg generlei waarde heeft. Het CGVS kan enkel stellen dat de documenten vals zijn indien een echtheidsonderzoek is uitgevoerd op deze documenten, hetgeen het CGVS heeft nagelaten.”

2.2.2. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet. De Raad is dienaangaande samen met de verwerende partij van mening dat verzoeker –gezien zijn profiel- over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Verzoeker stelt in eerste instantie dat hij een verhoogd risico loopt op geweld omwille van het feit dat hij door de taliban werd bedreigd ingevolge zijn werk voor een bouwbedrijf terwijl de verwerende partij zelf erkent dat in Kaboel geregeld zelfmoordaanslagen worden gericht tegen specifieke doelwitten. Hij kan dus niet worden aanzien als een gewone burger, zo concludeert hij. Met dit betoog valt verzoeker echter terug op die elementen van zijn asielrelaas die hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden, zodat hij zich hierop niet langer kan steunen.

2.2.4. Verzoeker stelt verder dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is omdat het land op politiek en militair vlak instabiel is.

2.2.5. Volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40).

2.2.6. Verzoeker citeert uit een rapport van Amnesty International van 2012 met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan. Met deze algemene informatie toont hij evenwel niet aan dat de verwerende partij ten onrechte, of op grond van verkeerde informatie in het administratief dossier zou hebben geoordeeld dat blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012, dat uiteen bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*" dd. 11 juli 2012) blijkt dat deze in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is, dat het geweld in het kader van de "*insurgency*" in de hoofdstad Kabul wordt gekenmerkt door "*asymmetrische aanvallen*" doch er geen sprake is van "*open combat*", dat de stad lijdt wel onder aanslagen met "*Improvised Explosive Devices*" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen maar dat deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "*high profile*"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd, dat het geweld dus voor het overgrote deel gericht is op deze specifieke doelwitten en dus niet op de gewone Afghaanse burgers, dat het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag ligt gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert, dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is van aard en eerder is gelokaliseerd en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, om daaruit te concluderen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beschikt dus in de stad Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt :

"Derde middel: Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst - schending van art 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. foltering, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepaling opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een louter bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Afghanistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in Afghanistan. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden."

2.3.2. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Hierboven, bij de bespreking van het tweede middel, werd echter reeds geoordeeld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is dan ook niet aangetoond.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt :

"Vierde middel: Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat

iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen.

Besluit: Verzoeker voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, doch niet concreet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze met de voeten treedt. Algemene, stereotiepe en vage beschouwingen, zoals de stelling dat "de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen" en "uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt" volstaan geenszins om te kunnen spreken over een ontvankelijk middel.

2.4.3. Het vierde middel is niet ontvankelijk.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS